

"Jesús no ens deixa sols al carrer; seguir-lo és tenir una llar, l'Església"

Dm, 25/02/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del Papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dilluns 24 de febrer de 2014*

Un nen ple de convulsions que rodola per terra traient espuma al mig d'una multitud commocionada i indefensa. El seu pare que gairebé s'arrapa a Jesús preguntant-li que alliberi el seu fill de la possessió diabòlica. És el drama amb què comença l'evangeli d'avui i que el Papa Francesc comenta punt per punt. La xerrameca dels que passen pel carrer, que discuteixen sense treure conclusions, Jesús que arriba i que s'informa, "el soroll que disminueix", el pare angoixat que es desprèn de la multitud i que decideix, contra tota esperança, esperar Jesús. I Jesús que, commogut per la fe cristal·lina d'aquell pare, impulsa l'esperit i després s'inclina suaument sobre el jove, que sembla mort, i l'ajuda a posar-se dret.

"Tot aquest desordre, aquesta discussió s'acaba amb un gest: Jesús que s'inclina, agafa el nen. Aquests gestos de Jesús ens fan pensar. Quan Jesús cura, quan va enmig de la gent i guareix una persona, mai la deixa sola. No és un mag, un bruixot que va, guareix i continua: a cadascú el fa tornar al seu lloc, no el deixa pel carrer. I són gestos molt bonics del Senyor".

Aquest és l'ensenyament, diu el Papa Francesc: "Jesús -diu- sempre ens fa tornar a casa, no ens deixa mai sols en el camí. L'Evangeli, recorda, està ple d'aquests gestos. La resurrecció de Llätzer, la vida donada a la filla de Jaire i la vida que dona al fill d'una mare vídua. I també l'ovella perduda retornada a la cleda o la moneda perduda i retornada a la dona.

"Perquè Jesús no ha vingut només del cel, és fill d'un poble. Jesús és la promesa feta a un poble i la seva identitat és també la pertinença a aquell poble que des d'Abraham camina vers la terra promesa. I aquests gestos de Jesús ens ensenyen que tota curació, que tot perdó ens fa tornar sempre al nostre poble que és l'Església".

Jesús perdona sempre i els seus gestos -continua el Papa Francesc- es converteixen en "revolucionaris" o "inexplicables", quan el seu perdó arriba als qui s'havien allunyat "massa", com el publicà Mateu o el seu col·lega Zaquieu. A més, ha repetit el Papa Francesc, Jesús sempre, "quan perdona, fa tornar a casa. I així no es pot comprendre Jesús" sense el poble de Déu. És absurd estimar Crist sense l'Església, escoltar Crist però no l'Església, seguir Crist al marge de l'Església", repeteix el Papa Francesc parafrasejant un cop més el Papa Pau VI: "Crist i l'Església estan units" i "sempre que el Crist crida algú el porta a l'Església". Per això, afegeix, és bo que el nen vingui "a batejar-se a l'Església", a "l'Església mare".

I aquests gestos de tanta tendresa de Jesús ens fan entendre això: que la nostra doctrina, per dir-ho així, o el nostre seguir Crist no és una idea, és un continu quedar-se a casa. I si algú de nosaltres té la possibilitat i la realitat d'abandonar la llar per un pecat, un error, -Déu ho sap- la salvació és tornar a casa amb Jesús en

l'Església. Són gestos de tendresa. Un per un, el Senyor ens crida així, el seu poble, en la seva família, la nostra mare, la Santa Església de Jesús. Pensem en aquests gestos.

Traducció: Josep Ma Torrents -Catalunya Religió